

Vojska z Rusi in Srbi.

V boju proti 40 ruskim divizijam. — Avstrijci izpraznili Lvov. — Rusi zasedli Lvov. — Odmor na naši in ruski strani. — 4000 Srbov pri Mitrovici ujeli. — Srbija v obupu. — Nemci pred Parizom. — V Parizu strah in groza.

Avstrijsko-rusko bojišče.

Uvodne besede.

Deset dni je trajala orjaška borba avstrijske in ruske armade v Galiciji. Dne 25. avgusta se je začela, dne 3. septembra se je končala. Naša armada se je v popolnem redu umaknila na nove postojanke zahodno za Lvovom (Lembergom). Ruska armada je zasedla Lvov. Od 4. septembra je na gališkem bojišču mir, naši in Rusi si morajo oddahnuti od nadčloveških naprov.

Naši in Rusi so se spoprijeli na bojni črti, ki je merila nad 400 km in je segala od Lublina na Rusko-Poljskem do rumunske meje v Bukovini. Najnevarnejše je bilo stališče severnih delov naše armade pod poveljstvom generala Dankla in generala Auffenberg. Ako tukaj ne vzdržimo, ako so naše čete na severnem krilu tepene, potem bi nastala velika nevarnost, da obkoli ruska armada našo in jo deloma potolče deloma ujame. Bilo je torej popolnoma naravno, da je avstrijsko vrhovno vojno poveljstvo skrbelo v prvi vrsti za zmage Danklovih in Auffenbergovih čet in dalo tem generalom dovolj moštva na razpolago. Središče naše armade in desno krilo je stalo itak na avstrijskih tleh, in ako bi se tukaj izkazale naše čete preslabe nasproti morebitni ruski premoči, potem je umikanje na domačih tleh, na lastnih železnicah, po dobro znanih cestah in krajih, mnogo lažje, nego v sovražnikovi deželi, kjer tudi noben korak nazaj ni prav varen.

Danklove in Auffenbergove čete so storile svojo dolžnost in častno rešile dano jim nalogo. Premagale so sovražnika v bitkah pri Krasniku, Zamoszem in Komarowem, jih okoli 30.000 vjeli ter zajeli lepo število topov in veliko množino streliva ter živeža. Zmaga Auffenbergove armade je bila tako silna in uničevalna, da se poražene ruske čete ne bodo tako kmalu zopet zbrale in poskušale z nami svojo srečo. O Danklovi armadi pa se danes poroča, da stoji že zopet v sovražnem ognju, ker so dobili Rusi čisto nove in sveže čete na pomoč.

Proti središču in desnemu krilu naše armade v Galiciji so nastopili Rusi z velikansko premočjo. In le število, ne pa morda boljše kakovosti in večja hrabrost ruskega vojaštva je dalo povod, da smo se umaknili. Sedaj, ko izvem tudi nekoliko za podrobnosti, se nam zdi naravnost čudežno, da so mogli naši vojaki zdržati celih 10 dni nasproti velikanski ruski premoči. Dogajalo se je, da je en avstrijski armadni kor moral stati nasproti petim ruskim, torej en Avstrijec proti petim Rusom. In naši so stali trdno kakor skala in vrhovno poveljstvo sedaj izrečno razglašča, našim vojakom v veliko čast in slavo, da so se umaknili le na njegovo povelje in da se je izvršilo umikanje v najlepšem redu.

Posebno se je v 10dnevni borbi vzhodno pred Lvovom odlikoval naš graški (III.) armadni kor, v katerega so uvrščeni tudi vsi slovenski polki. Kakor mogočni, nepremakljivi stebri, so stali naši polki na bojišču, besno so se zaganjale sovražne čete v nje, toda naši fantje in možje so odbijali sovražne napade in s svinčeniimi krogli ter groznimi šrapneli kosili ruske vrste. In čeprav so polagoma postale tudi vrste naših polkov redke, vendar umaknili se niso pred sovražnim pritiskom, ampak se-le, ko je prišla zapoved od poveljnika. Slovenski fantje in možje so se izkazali zopet kot celi junaki. Res je, marsikateri je padel, marsikateri leži ranjen v bolnišnici, toda slovenski junaki so vzorno izvršili svojo domovinsko dolžnost ter pomnožili staro slavo slovenske hrabrosti in dejanske ljubezni do habsburške monarhije.

Središče naše armade se je, kakor rečeno, po 10dnevem upiranju umaknilo na nove postojanke za Lvov. Ali ob enem z njim tudi desno krilo, se v uradnih poročilih ne omenja. Sploh se molči, kje stoji sedaj naše desno krilo in kake naloge ima izvršiti. Toda v vojski je treba tudi molčati. V sled tega, ker so se naše osrednje čete umaknile, je prišel Lvov v rusko posest. Krivo bi bilo, ako bi iz tega črnogledno izvajali bogve kakšne dalekosežne in neugodne posledice. Povdarjati je treba, da nam Rusi Lvova niso vzeli, ampak da smo jim ga mi prepustili. Lvov ni bil vzeti, ampak izprazen, kakor pred kratkim Insterburg v vzhodni Prusiji, kjer so iste nemške čete, ki so s tem postale razpoložljive, kmalu nato pripomogle do sijajne zmage v mazurskem močvirju pri Ortelsburgu, kjer je bilo uničenih 5 ruskih armadnih zborov. Izprazenje Lvova za nas nikakor

ni neugodno, ker bi v nasprotnem slučaju bile naše čete v Lvovu lahko obkoljene.

Lvov je odprto, neutrjeno mesto, ki ne nudi četam nikake zaščite. Položaj mesta je iz vojaškega oziroma nepovoljen, tako, da bi vsaki armadi, ki bi se nahajala v mestu, vsled navala od vseh strani, pretila nevarnost, da jo obkolijo. Vrhovno poveljstvo je že vnaprej računilo s tem, da se v slučaju prevelike ruske premoči, Lvov izprazni, zato tudi ni prav nobene vznemirjenosti in potrtosti. Nasprotno, razpoloženje v vodilnih vojaških krogih je zelo samozavestno, ker spada izprazenje Lvova pri danih razmerah v okvir onih vojnih načrtov, ki jamčijo za končno zmago.

Da Rusi svojega prodiranja in zavzetja izpraznjenega Lvova tudi sami ne smatrajo kot zmagovo, je najboljši dokaz ta, da so ustavili vsak boj in da počivajo. Kadar armada zlomi nasprotno moč, potem je višek zmage, da se sovražnik naglo zasleduje, da se njegove vrste spravijo v nered, da se ujame moštvo, strelivo in topovi. Tako je delal Auffenberg, tako postopa sploh vsak vojskovodja, ki je v resnici zmagal. Rusi so silno utrujeni od 10dnevnega boja in naših niti z enim korakom niso zasledovali. Tako so presojati dogodki v Galiciji z vojaškega stališča. Da pa se bodo iz političnih nagibov Rusi doma široko ustili o sijajnih zmagah, o zavzetju Lvova, o našem umikanju, to je za vse, ki poznajo politično življenje, samoumevno, a za nadaljni razvoj vojske je to brez vrednosti.

Generalni štab že poprej sklenil, da se Lvov začasno izprazni.

Berolin, dne 6. septembra.

(Uradno.) Tukajšnji listi, kateri proslavljajo juške boje avstro-ogrskemu armade v 10dnevni bitki okrog Lvova, pišejo sedaj, ko je avstrijska armada zapustila Lvov, popolnoma mirno. Splošno se povdarja, da je avstrijski generalni štab že poprej določil, da se Lvov iz važnih vojaških razlogov prepusti začasno Rusom.

■ Naše stališče dne 26. avgusta.

▨ Prodirajoče avstrijske čete.

Lvov — v ruskih rokah.

Dunaj, 6. sept.

Dne 3. septembra so Rusi zasedli nasipe, ki so bili napravljeni okoli Lvova (Lemberg) v velikem krogu. Toda naše čete so že odkorakale, da bi nezavarovanemu mestu prihranile obleganje in ker so tudi naši nadaljni načrti govorili za to, da se Lvov prepusti sovražniku brez boja.

Bombardiranje je torej veljalo samo neutrinjenim zaslobam.

Lvov je glavno mesto Galicije in šteje nekaj nad 200.000 prebivalcev. Mesto leži v kotlu, v dolini, ki se odpira proti severu. V Lvovu je sedež gališkega namestništva in 3 nadškofov. Okrog Lvova so se v prejšnjih stoletjih vršili mnogi krvavi boji med Poljaki ter divjimi Tatari in Turki. Eden najhujših bojov se je gotovo vršil l. 1695, ko so Lvov napadli Tatari. Mesto je bilo skoro brez vojaštva, visoka gospoda pa je tisti čas rajala in plesala. Takoj so se meščani oborožili in se spustili s sovražnikom v boj. Vendar so končno Poljaki Tatara premagali in jih zapodili.

Okolica Lvova je dokaj rodovitna. Po gričih so veliki vrtovi skoraj samih sliv, ki so tudi letos tam zelo polne.

Rusi v Lvovu.

Krakov, dne 7. septembra.

V petek, dne 5. septembra ob 10. uri zvečer je ena ruska divizija pod poveljstvom generala Ruskiča vkorakala v Lvov.

Dunaj, dne 7. septembra.

Vrhovni poveljnik ruske armade, veliki knez Nikolaj Nikolajevič, je poslal ruskemu carju brzogovorno poročilo, da so ruske čete zasedle Lvov. Poveljnik ruskih čet, ki so vkorakale v Lvov, general Ruskič, je odlikovan z redom sv. Jurija 2. in 3. vrste.

Sobota v Galiciji brez bojev.

Z bojišča, dne 6. septembra.

Včerajšnji dan (sobota) je potekel brez bojev. Le med predstražami in patroljami je prišlo do majhnih prask.

V Galiciji nekaj dni - počitek.

Z bojišča, dne 7. septembra.

Vojni dopisnik „Sonn- und Montagszeitung“ poroča: Položaj se bistveno ni spremenil. Vojaške odredbe vsake vrste se vrše popolnoma v redu, kakor se od vseh strani potrjuje. Z nekajdnise ne pričakuje nobenih večjih bitk. Zaupanje ljudstva v armado je povsod neomajno.

Zaupanje v lastno silo.

Dunaj, 5. sept.

Vojni poročevalec „Arbeiter Zeitung“ poroča: Položaj vzhodne armade je v kljub delnemu umikanju ugoden. Auffenbergova armada otvarja nove možnosti, da se obkoli kijevska armada okoli Lvova. Vzhodna armada ima močne rezerve in obilen dovoz municije. V armadi vlada upravičeno polno zaupanje v odbijalno silo lastne defenzive. Ruse je minulo veselje napadati vsled velikih izgub.

Danklova armada zopet v boju.

Dunaj, 6. sept.

(Uradno) Danklova armada zopet v boju. Na ostali fronti vlada vsled velikih bitk preteklih tednov razmeram primeren mir.

Dunaj, 7. sept.

Iz bojišča je došlo sledeče uradno poročilo: Poleg že omenjenih bojov Danklove armade, proti kateri je zadnji čas poslal sovražnik po železnici močna ojačenja, je imel del te armade, ki stoji pod poveljstvom generala Kestraneka posebno krvave boje z Rusi. — Naši so sovražnika poglani in so ujeli nadaljnjih 600 Rusov.

Lvov še bo zopet naš!

Kakor je posneti iz uradnih poročil, se je izvršil napad na Lvov od severo-vzhodne in vzhodne strani. Iz ruskega bojevanja pa je bilo razvidno, da hočejo Rusi tudi od jugo-vzhodne strani mesto polagoma obkoliti. Napade na naše postojanke pri Lvovu je izvrševalo 18–20 ruskih infanterijskih divizij z izredno močno artilerijo, med katero se je nahajalo tudi nekaj težkih topov. Med tem se je napravil na naši strani sklep, da se Lvov iz raznih vojaških (strategičnih) ozirov izprazni. Odhod Avstrijcev iz Lvova je gotovo le majhnega krajevnega pomena in je toliko kot gotovo, da bo Lvov le kratke časa v ruski lasti. Opustitev Lvova nima na celotni položaj naše armade

Kaj ruski vojni ujetniki pripovedujejo.

V Krakovo so privedli 7 vojnih ujetnikov, ki so ruski častniki. Nekateri med njimi so se že tudi vojske z Japonci udeležili. Soglasno izjavljajo, da se Avstriji hrabrejše vojskujejo, kakor so se vojskovali Japonci. Pri napadih so Avstriji nepremagljivi.

Ako bi jaz imel take vojake...

Krakovski list „Nova Reforma“ še poroča iz bitke pri Krasniku sledeče: 56. avstrijski pešpolk je zaplenil 2 ruski zastavi 5. in 7. ruskega lovskega polka, ujel 350 ruskih vojakov in večje število častnikov. Zaplenil je tudi 8 strojnih pušk. Med ujetimi ruskimi častniki je bil tudi polkovnik 5. ruskega lovskega polka, ki se je sam ustrelil, ko je še poprej zaklical avstrijskim častnikom: „Ako bi jaz imel take vojake kot so avstrijski, bi nobeden od vas ne bil ostal živ!“

Kako naš cesar zasleduje dogodke na bojišču.

Vsi domoljubni Avstrijci v teh resnih časih s skrbjo povprašujejo: Kako je z našim cesarjem?

Cesarski starček je že v 85. letu, a v kljub temu, kakor se poroča iz Dunaja, z velikim zanimanjem in natančnostjo zasleduje vse dogodke na evropskih, posebno pa na avstrijskih bojiščih. Cesar dobi v roke vsako uradno poročilo, vsak važnejši brzojav, in na podlagi teh poročil zasleduje na zemljevidih, katerih ima vse polno na svoji pisalni mizi, dogodke na bojnih poljih. Cesar je zelo dobro poučen o legi posameznih krajev; skoro vsaka vasica, najmanjša občina ali reka na bojišču mu je znana.

Cesar Franc Jožef je zadnji čas tako dobro razporejen, da je zopet večkrat izrazil željo, da bi šel sam na bojno polje med svoje vrle vojake-junake. Seveda bi bilo to za našo armado veliko veselje. A gotovo je, da bi 84letnemu starčku razburljivo dogodki na bojišču škodovali na njegovem zdravju. Radi tega so ga pregovorili, četudi zelo težko, naj raje ostane na Dunaju. In cesar je ubogal nasvet svojih svetovalcev.

Upanje vseh avstrijskih narodov, ošpbiť nas Slovencev, je, da bi naš svivolasi cesar zdrav in vesel dočkal sijajno zmago nad vsemi sovražniki Avstrije!

Kako dolgo bo trajala vojska.

Na merodajnih mestih v Budimpešti se zagotavlja, da bo trajal prvi del vojske le 2-3 mesece. Če bo potem prišlo samo do premirja ali celo do mirovnih pogajanj, o tem se sedaj še ne more govoriti. To je pač odvisno od položaja sovražnikov. Toda četudi bi vojska trajala delj časa, je Avstro-Ogrska za ta slučaj popolnoma pripravljena, ker se vidno izboljšuje njen gospodarski položaj.

Poročila, došla v sredo 2. sept. Avstrijsko-rusko bojišče.**Kje stojimo?**

Maribor, dne 9. septembra.

Po poročilih iz vojnega stana nam je omogočeno, da si sestavimo približno sliko, kako sedaj stojijo naše čete. Opomnimo, da podatki seveda niso nepobitno zanesljivi, ampak samo uspeh sklepanja in uganjanja na podlagi različnih poročil.

Armada Danklova se bojuje pri Lublinu (na Rusko-Poljskem).

Armada Auffenbergova zavzema črto Krasnostaw-Uhanje, severno od Zamosca (na Rusko-Poljskem).

Armada Brudermannova sestoji iz 14. kora pod poveljstvom nadvojvode Jožefa Ferdinand in 3. kora pod poveljstvom generala Colerusa pl. Gelderna. Sedmograški 14. kor stoji na črti Grubieszow-Sokal, graški 3. kor na črti Belz-Zolkiew, torej sedmograški po večini na rusko-poljski zemlji, graški pa na gališki nekako severno od Lvova. Čete, ki so stale vzhodno od Lvova, stojijo mogoče sedaj zahodno od Lvova na črti Javorow-Grodek-Chlopy-Komarno, one čete pa, ki so stale v začetku ob Zbruczu, se nahajajo sedaj nemara v prostoru Drohobiez-Stryj.

Počitek v Galiciji.

Z bojišča, dne 8. septembra.

Z gališkega bojišča ni nobenih poročil o kakih novih bojih. Vreme je neprestano solnčno, kar je velika dobrotta za naše vojaštvo.

Iz poročil višjih častnikov, ki so ranjeni vračajo iz bojev pred Lvovom, je posneti, da so se naše avstrijske čete izborna bojevale, vsem na čelu naš graški armadni zbor.

Danklova armada v boju.

Z bojišča, dne 8. septembra.

Kakor znano, se nahaja Danklova armada pri

trdnjavi Lublin na Rusko-Poljskem v boju s sovražnikom. V večdnevem boju, ki bo brzkone kmalu končan, je dosegla že lepe uspehe. Čete, ki jim poveljuje fml. Kestranek, so premagale mnogo močnejše ruske čete, ki bi bile rade Danklovo armado obkolile. Opozoriti je treba, da so si Rusi že v pričetku vojske pripravili pri Lublinu utrjena stališča, kar je vzrok da so boji tako težki in da tako dolgo trajajo.

Dva dni v močvirju.

Od šrapnela na rami ranjeni vojak tirolskega polka, ki se je udeležil bitke pri Krasniku, ne more dovolj pohvaliti junaškega borenja naših pešcev. Mož je zašel v neko močvirje, iz katerega se radi svojih ran ni sam mogel izkubacati; še-le drugi dan je prišel zdravstveni oddelek. Po dolgotrajnem trudu marljivih pomagačev se je posrečilo, da so ga rešili iz ilovice, tako, da so bili le njegovi škornji žrtev nikdar sitega močvirja.

Avstrijsko-srbsko bojišče.

Maribor, dne 9. septembra.

Obudimo si spomin na dogodke v avgustu in ponovimo nekatere stvari, da bomo razumeli najnovije dogodke, ki so se odigrali pri Mitrovici. Dne 12. avgusta so naše čete zasedle srbsko mesto Šabac ter branile to novo posest, dokler jim ni prišla pomoč. Ko so dne 17. avgusta od severa čez Savo prišle nove avstrijske čete, so se naši v Šabacu začeli zopet gibati in dne 18. avgusta so skupno natepli srbske čete okoli Šabaca. Dne 19. avgusta so začeli prodirati, vrgli sovražnika iz njegovih postojank ter ga nagnali v beg proti Valjevu. V tem je došlo poročilo iz glavnega vojnega stana, da se bo sedaj vsa pozornost posvetila rusko-avstrijskemu bojišču. Poveljnik general Frank je zato odredil, da se naše čete zopet vrnejo čez Savo na avstrijska tla, le v Šabacu je pustil posadko. Ko je Srb po ogleduhih izvedel za približno moč posadke, je začel napadati Šabac. Vsled tega je sklenil poveljnik Frank, da zopet prekoračimo Savo. To se je zgodilo dne 23. avgusta. In zopet so bili Srbi tepeni. Ker so med tem Srbi izvedeli za način vsega našega postopanja, ni imelo nobenega pomena več, da še dalje držimo Šabac. Še isti večer je odredil poveljnik, da se takoj umaknejo naše čete čez Savo. Umikanje se je vršilo v najlepšem redu čez most, v to svrhu zgrajen, in Srbi niso niti z mezinem ganili, da bi motili naš prehod. Bili so po bojih preveč izmučeni. Tako je prišel Šabac zopet v srbske roke.

Isti dan dne 23. avgusta so Srbi poskusili svojo srečo tudi južno ob Drini pri Višegradu. Tjekaj so poslali svoje čete iz Kragujevaca in Kruševaca. Izid je znan. Okoli 30.000 Srbov je stalo pri Višegradu, toda tretjina se jih ni več vrnila. Obležali so na bojišču. Drugi so v največjem neredu zbežali na srbska tla.

Od 23. avgusta naprej si Srbi niso upali več ganiti. Še-le zadnji čas, v noči od 6. na 7. septembra (od nedelje na ponedeljek), smo zopet izvedeli, da še živijo. Zljubilo se jim je po našem mestu Mitrovici. In naše vojaštvo jih je čisto mirno pustilo prekoračiti Savo. Ko so bili čez, so bili obenem že tudi v pasti. Niti eden se ni vrnil. Kar jih niso posekali, so jih ujeli. Nad 4000 srbskih ujetikov je od tega dne v Avstriji več. Takozvana Timok-divizija generala Jankoviča je s tem popolnoma uničena. Mitrovčani so pa generalu Franku hvaležni za spretno izpeljani udarec.

Avstrijci ujeli 4000 Srbov.

Dunaj, dne 7. septembra.

Vrhovni poveljnik naše armade, nadvojvoda Friderik, je izdal dne 7. septembra sledeče armadno povelje:

Izredno me veseli, da lahko sporočim, da so naše čete vjele 4000 Srbov, ki so hoteli vzhodno od Mitrovice vpasti na naše ozemlje. Ob tej priliki so naše čete odvzele Srbom mnogo vojnih potrebščin.

Mesto Mitrovica leži v Slavoniji ob Savi, severo-zahodno od srbskega Šabaca.

Srbe zapuščajo vojaki iz Nove Srbije.

Dunaj, dne 5. septembra.

Makedonski vojaki, ki so jih imeli Srbi ob Drini, so prešli k avstrijskim četam, ne da bi streljali. Makedonski vojaki so postavni dečki, katere so avstrijske čete prijazno sprejele.

Nemško-francosko bojišče.

Maribor, dne 9. septembra.

Francijo in njeno armado zadeva v zelo kratkih presledkih udarec. Skoraj kakor v kakem gledališču se spreminja slika Francije od dne do dne. Sedem nemških armad prodira in se bliža zmagonosno vedno bližje in bližje proti srcu Francije — Parizu. Teh zmagonosnih nemških čet ne ustavi nobena sila, nobena moč. Vsaka francoska, ali združena francosko-angleška-belgijska armada je premagana in poražena od nemških čet, kojih skupni smoter je Pariz. Severna nemška armada, ki je prodirala iz

sokrajnega severa Francije proti jugu, t. j. armada generala Klucka, je prikorakala do neposredne bližine Pariza, do njenih predutrdb. Na njenem zmagonosnem pohodu po porazu Francozov pri Maubeuge in po dvakratnem porazu združene francosko-angleške armade pri St. Quentinu, je krenila proti jugu. Veliko francosko mesto in trdnjava Lille v severni Franciji se ji je udala brez odpora. Nemci so naložili mestu Lille 200 milijonov vojnega davka. Udala se je tudi močna francoska trdnjava Boulogne ob severni morski obali Francije, med Francijo in Anglijo ter velevažno in veliko trgovsko mesto Rouen ob izlivu reke Seine v Kanal la Manche. Istotako se je udalo na milost in nemilost armadi generala Klucka veliko in v zgodovinskem oziru važno mesto Amiens ob reki Samme ob severni strani Pariza.

Sosednja armada generala Klucka, in sicer armada generala Hausena, je prodrla do mest Creil in Senlis, ki sta komaj 30 km oddaljeni od Pariza proti severo-vzhodu. Tukaj je že tudi prišlo do spopadov med Francozi in predstražami generala Hausena. Gromenje topov se je slišalo v Parizu. Parizane spreletava groza in strah. Prebivalstvo si pač živo slika vse grozote obleganja. V Parizu vlada nepopisna razburjenost in nered. Vsak, kdor le količkar more, zapusti Pariz in zbeži iz mesta. Vlada si je že pred 10 dnevi preselila iz Pariza proti jugu v mesto Bordo.

Nemški armadi generalov Bülowa in vojvode virtenberškega sta po porazu Francozov med trdnjavama Reims in Verdun prodirali proti reki Marne. Armada generala Bülowa je nato krenila proti trdnjavi Reims. Mesto in trdnjava Reims sta se udali brez boja. Armada vojvode virtenberškega pa oblega močno francosko trdnjavo Verdun in je zapletena v neprestane boje s Francozi v Ardenah. Po padcu trdnjave Verdun bo prodirala proti Parizu. Ob severno-francosko-belgijsko-luksemburški meji so se kar zaporedoma udale močne francoske trdnjave brez boja, in sicer: Hirson, Conde, Ayvelles, Fere in Laon. Trdnjava Givet ob francosko-belgijski meji je le kratko časa kljubovala nemškim oblegovalnim topovom. Ob vsej severno-francosko-belgijski meji je edina francoska trdnjava, ki se je najuspešnejše in najdalje branila, Maubeuge. Toda tudi ta je padla po junaškem boju dne 7. t. m.

Armada pruskega prestolonaslednika je v neprestanem prodiranju proti Parizu. Armadi bavarskega prestolonaslednika in generala Heeringena se še vedno borita z močnimi francoskimi četami v francoski Alzaciji. Oddelek armade bavarskega prestolonaslednika se bliža francoski trdnjavi Toul, oddelek armade generala Heeringena pa koraka proti francoski trdnjavi Belfort.

Trdnjava Maubeuge padla.

Berolin, dne 8. septembra.

(Uradno.) Trdnjava Maubeuge se je včeraj, dne 7. septembra, udala. Ujetih je 40.000 Francozov, zaplenjenih 400 topov in mnogo drugega vojnega gradiva.

Trdnjava Maubeuge leži 10 kilometrov od belgijske meje na francoskih tleh. Imela je važno nalogo, da brani prehod nemških čet skozi Belgijo po reki Sambre do Namurja in od tod po reki Maas do Lütticha. Maubeuge je ena najmočnejših francoskih trdnjav. Sedaj, ko je padla Maubeuge in se je prostovoljno udala trdnjava Lille, je francosko-belgijska meja v popolni oblasti nemških armad. S padcem trdnjave Maubeuge je vsa severna Francija notri do Pariza v oblasti nemških čet.

Na morju.

Maribor, dne 9. septembra.

Puljski mornariški list „Polaer Tagblatt“ piše, da francosko vojno brodovje ne bo obstreljevalo Pulja, čeprav mnogi italijanski listi trdijo nasprotno.

V Jadranskem morju je trčila na neko mino velika angleška aklopna križarka „Warrior“ in se potopila. Vest, da sta jo že „Goeben“ in „Brestlau“ pogнали na dno, je bila zmota. V Severnem morju sta trčili dve majhni angleški vojni ladji na mine in se potopili z moštvom vred. Ob angleški obali v Severnem morju je pa zadela neka majhna angleška aklopna križarka na mino in se pogreznila na morskno dno. Utonilo je veliko mornarjev. Tudi dva trgovska parnika, in sicer enen angleški in eden švedski, sta zadela v Severnem morju na mine in se potopila.

Nemčija je zaplenila v bližini angleške obali v Severnem morju 15 angleških ribiških čolnov, ribiče in nalovljene ribe so spravili v nemško pristanišče. Anglija je pa ugrabila parnik „Potsdam“, ki je vozil nemško pošto iz Roterdama.

Iz Sangaja na Kitajskem se pa poroča, da se je vršila ob kitajskem obrežju bitka med nemškimi in angleškimi vojnimi ladjami, v kateri sta bili 2 angleški križarki močno poškodovani. Ob morski obali Brazilije v Južni Ameriki se je pa bajje vršila bitka med dvema angleškima in eno nemško križarko. Nemški križarki se je bajje posrečilo, da je utekla v neko nizozemsko pristanišče.

Nemčija kakor tudi Anglija pomnožujeta neprestano svoje vojno brodovje. Nemčija je sklenila, da nadomesti svoje izgubljene ladje z novimi, katero bo pričela takoj graditi, Anglija je pa kupila portugalsko vojno brodovje.